

[Stats- og udenrigsministeren.]

Danske handelsrejsende har flere gange klaget over, at de stilles ringere end deres udenlandske kollegaer; jeg havde selv for kort tid siden en henvendelse fra formanden for Foreningen af danske Handelsrejsende, og vi har fra dansk side flere gange rettet henvendelse til det færøske landsstyre for at få ændret dette forhold. Det samme er i øvrigt sket direkte fra de handelsrejsende selv. Men fra færøsk side har man henvist til, at der for tiden næppe kan skaffes flertal i lagtinget for gennemførelse af en ændring i lagtingsloven af 1950.

Jeg forstår udmærket, at danske handelsrejsende er utilfredse med de gældende bestemmelser, og det er også min agt på ny at rette en henvendelse til landsstyret om at søge gennemført ligestilling for danske og udenlandske handelsrejsende. Men jeg bliver nødt til endnu en gang, også i min slutbemærkning, at understrege, at den danske regering i denne sag kun kan henstille, men ikke har hjemmel til at pålægge det færøske hjemmestyre at gennemføre den ønskede ændring i den gældende lov.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Baunsgaard* til justitsministeren:

„Hvad er justitsministeriets begrundelse for ikke at fastsætte en ensartet hastighedsbegrænsning på hovedvej 1 gennem Middelfart og over Lille-Bæltsbroen?“

Baunsgaard: Det spørgsmål, jeg har stillet til justitsministeren angående hastighedsbegrænsningerne gennem Middelfart og over Lille-Bæltsbroen, må ses dels på baggrund af den pågældende stræknings betydning som en af landets stærkest befærdede veje, dels på baggrund af det efter min bedømmelse højst uheldige, at man på en strækning af kun ca. 4 km har ikke mindre end 3 forskellige hastigheder, med de farer for ulykker og fejltagelser, som en sådan ordning indebærer.

Hovedvej 1 gennem Middelfart bar engang med rette tilnavnet „den blodige landevej“ på grund af de mange og ofte meget alvorlige ulykker, der fandt sted her.

Den første hastighedsbegrænsning på 50 km i timen fra den østlige indkørsel til Middelfart gennem byens randbebyggelse og gennem Hindsgavlskoven nedsatte såvel ulykernes antal som disses alvorlige karakter betydeligt; og det formålstjenlige i lokale hastighedsbegrænsninger ses altså tydeligt her. Fra de lokale myndigheder blev det imidlertid allerede da stærkt fremhævet, at man fandt det uheldigt, at fartbegrænsningen ikke kom til at omfatte også strækningen fra Hindsgavlskoven til Lille-Bæltsbroen, en vejlængde på kun ca. 1 km.

De lokale myndigheders ønske om også at inddrage denne vejstrækning i fartbegrænsningen var særdeles velbegrundet, idet adskillige af ulykkerne, heraf mange af de mest alvorlige, fandt sted netop på denne del af hovedvej 1, nemlig dér, hvor Slengeriksvej munder ud i hovedvejen. Ganske specielt voldte det — og volder stadig — store vanskeligheder, når man i den stærke trafik kommer fra broen og skal dreje af mod Middelfart by. Det har indtil dette øjeblik forekommet mig urimeligt, at justitsministeriet ikke fulgte det stærkt fremførte ønske fra de lokale myndigheder.

Hertil kommer så nu meddelelsen om, at man har fastsat ny hastighedsbegrænsning over Lille-Bæltsbroen, nemlig 60 km i timen, medens man samtidig opretholder såvel den hidtidige begrænsning gennem byen på 50 km som den frie fart fra skoven til broen. Det vil sige, at man tilsyneladende i fuldt alvor på en strækning af kun ca. 4 km, som af alle lokale folk og alle trafikanter opfattes som en naturligt sammenhængende vejstrækning, vil opretholde ikke mindre end tre forskellige hastigheder. Først en strækning på kun ca. 2½ km med 50 km-grænse, så et stykke på ca. 1 km med fri fart og derefter 60 km over broen. Forekommer det virkelig ikke ministeriet indlysende, at dette indebærer fare for både ulykker og misforståelser fra trafikanternes side? Trods alvorlige og indtrængende advarsler fra de lokale myndigheder — såvel byråd som politimester — har hverken ministerium eller den højtærede minister hidtil været at få i tale. Der skal meget tungtvejende grunde til at fastholde en sådan ordning mod de lokale ønsker og i strid med det, andre forstår ved almindelig fornuft. Offentligheden kender ikke disse